

Moje milovaná dceruško,

Vzpomínám na den, kdy ses nám narodila. Modlila jsem se a děkovala Bohu:

„Drahý Bože, je tak roztomilá a bezbranná! Jaký je to zázrak, jaký poklad jsi nám světil! Jen abychom se o ni uměli starat. Abychom nic nezanedbali. Abychom jí neublížili. Pane, pomoz nám, nezkušeným rodičům, prosím!“

Dívala jsem se na Tebe a celým srdcem toužila, abys věděla a cítila, že Tě milujeme. Budeš umět přijímat naši lásku? Vždyť i když nebudeš Miss Universe, ani mistryní světa či prezidentkou, i když budeš mít nějaké nedostatky, milujeme Tě takovou, jaká jsi. Jako rodiče by nás trápilo, kdybys nechtěla přijímat naši lásku jen proto, že bys viděla nějaké své chyby a myslela si, že lásky nejsi hodna!

Kéž bys o sobě NEpřemýšlela tak jako kdysi já...

„Mám nadváhu, neumím se pěkně ustrojít a upravit. A navíc nosím děsné brýle...“ (Věř mi – v té době sehnat hezké brýle byl opravdu problém!) „Všichni se na mě určitě dívají, jak nemožně vypadám. Pravda, ve škole mi to docela jde, ale s tímhle zjevem se přece žádnému klukovi líbit nemůžu! Sice bych ráda měla jednou manžela hodného, čestného, statečného, rozumného, který bude mít rád mě i naše děti, bude se umět postarat o rodinu – ale copak si s tímhle vzhledem můžu nějak moc vybírat? Ten, co si mě teď všímá, sice chodí občas do hospody a kouří, možná mu jde spíš o to, aby se pobavil, než o hluboký vztah, ale **má snad o mě zájem někdo jiný?!** Skoro všechny spolužačky už s někým chodí...“

Už tehdy, když jsi byla malá v peřinkách, jsem myslela na Tvoji budoucnost. Až jednou vyrosteš – budeš mít muže, který Tě bude milovat a chránit jako něžný květ? Nebude Ti někdo ubližovat? Kéž bys počkala na svého prince z pohádky, který bude ochoten nespěchat, vytvořit hluboký vztah, a to nejintimnější uchovat do manželství, na někoho, s kým si budeš opravdu rozumět, na lásku na celý život. Nemohu pomyslet na to, že by Tě někdo využil a pak odhodil – jako kelímek na jedno použití – a to snad jen proto, že bys možná měla pocit, že za víc nestojíš!

Jsi vzácná! Jako každý člověk, i Ty máš nesmírnou cenu. Jsi pro nás takový dar! Díky Tobě jsem mnohem víc pochopila Boží lásku. Na své lásce k Tobě jsem si začala uvědomovat, jak mě náš Otec v nebi miluje:

„I když máš své chyby – miluji Tě, jsi můj poklad! I já jsem tedy pro svého nebeského Otce takový poklad!

Miluje mě takovou, jaká jsem. I když se mi spousta věcí nedaří, jeden trapas střídá druhý a mám o pár kilo víc než bych chtěla – vím, že mě miluje. Dává mi příležitost na mých nedostatecích pracovat, povzbuzuje mě a pomáhá mi. Jemu ke slávě. Mému Pánu ke slávě. Cítím, že díky Jeho pomoci je to se mnou už o něco lepší. Pořád je na čem pracovat. Celý život bude na čem pracovat! Ale v tom všem klopýtání a lopocení mě můj Pán miluje!“

Ve všem Tvém klopýtání Tě budu milovat!

Moje milovaná dcerko, víš, že Tě Tvůj Stvořitel miluje? Takovou, jaká jsi. Raduje se z toho dobrého, co je ve Tvém životě. Víš, že Ho bolí, pokud se trápíš nad tím, že jsi jiná, než bys chtěla být, a myslíš si, že máš menší cenu než druzí?

Vzpomínáš na ten příběh o dvou nádobách, který jsme spolu jednou četly? I naše chyby jsou k něčemu užitečné! V tom příběhu byly dvě nádoby na vodu. Jedna byla bezvadná, a byla na to pyšná. Ta druhá byla ale naprasklá. Muž nosil domů vodu z daleké studny, každou nádobu zavěšenou na jednom konci tyče. Než přišel od studny domů, polovina vody mu vždycky z prasklé nádoby vytekla. Prasklá nádoba naříkala: „K čemu jsem? Polovina vody ze mě vyteče! Nejsem k ničemu!“ Ale muž jí řekl: „Cožpak sis nevšimla, že květiny rostou jen na té straně cesty, na které nosím tebe? Když jsem zjistil, že jsi prasklá, našel jsem květiny na tu tvoji stranu. A už dva roky

denně zdobí můj stůl.“

Pamatuji si mnohé svoje povzdechy a slzy z dob, kdy jsem vyrůstala: „Nemám tak pěknou postavu jako Andrea, krásné vlasy jako Petra, nejsem tak bystrá jako Marcela, tak společenská jako Věra, vtipná jako Eliška, Lence se všechno daří, Alena má na každém prstu nápadníka...“ Bojím se, abys nešla v mých šlépějích a nevzdychala jako já. **ALE TY NEMUSÍŠ!** Jsi, jaká jsi! Jsi, jaká máš být! Jsi, jakou Tě Bůh stvořil! **Když Ty budeš někým jiným, kdo bude Tebou?!**

Milá dceruško, je mi líto, že musíš žít v době, kdy jsme z mnoha stran bombardováni laciným sexem a různou špínou. „Vzory“ známých osobností, televize, časopisy, sexuálně vyzývavá móda. Pokud se vědomě nerozhodneš být jiná než dav a žít životním stylem čistoty (přestože víš, jak náročné je obstat), dnešní způsob života Tě vtáhne do sebe. Nedovol tomu, který nám našeptává zlé myšlenky – ďáblovi, „lháři a otci lži“, aby zničil život Tvůj i Tvého okolí.

Bůh mě v mé nezkušenosti a naivitě chránil. I když jsem dělala jednu chybu a vylomeninu za druhou. Vytahoval mě z louží, ve kterých jsem se někdy pěkně máchala. Díky Bohu mám manžela hodného, čestného, statečného a rozumného. Má rád mě i Tebe. Stará se výborně o rodinu. Bůh se dal poznat jemu i mně a dal nám i Tebe! Ale kvůli mým komplexům méněcennosti to mohlo dopadnout úplně jinak. Kolik mých vrstevnic je rozvedených, svobodných matek, či jinak využívaných a zneužitých...?! I když to se mnou nakonec dopadlo dobře, životem si nesu tolik zranění a nehezkých vzpomínek!

Dodnes musím zápasit, když mne přepadne pocit, že mám menší cenu než druzí. Když se příliš dívám na druhé lidi místo na svého Stvořitele, stačí mi jenom, když mě nějaký člověk odsoudí či silně kritizuje. V Bibli jsou ale slova, která mi dávají sílu a naději. Rozhodla jsem se, že se stanou mým životním heslem:

Z 1.listu Janova 4,19:

„My milujeme, protože Bůh napřed miloval nás“ (i TEBE i MĚ)

a z listu Římanům 15,7:

„Proto přijímejte jeden druhého, tak jako Kristus k slávě Boží přijal vás“ (i TEBE a MĚ!!!)

Tvoje milující

Maminka